

# CARTA DOMINICAL

31 DE MARÇ DE 2024

RESSÓ DE LA PARAULA

## Signes que ens criden

Tant de bo que hàgim viscut la Setmana Santa amb els ulls, les orelles i el cor oberts, per a poder copsar les crides que ens ha anat dirigint l'Esperit a través de la litúrgia. Aquesta Setmana està farcida de bells signes al servei del diàleg que el Senyor desitja mantenir amb nosaltres per a la nostra salvació. Aquest diàleg que demana la nostra resposta sincera i que ens permet gaudir d'un goig profund.

Un diàleg que no tindria sentit, ni assoliria el seu objectiu alliberador i salvador, si no inclogués el moment decisiu de la Resurrecció.

Continuem amb l'intercanvi personal mitjançant signes que parlen i criden, com a vocacions que esperen igualment signes concrets de respostes sinceres. Recordem que els signes com a llenguatge de l'Esperit demanen ser "entesos", i no tots els ulls són capaços de fer-ho.

Obrim, doncs, els ulls, les orelles i el cor i deixem-nos envair pels detalls que parlen i criden. Veiem un grup d'homes que amb gosadia i llibertat donen testimoni d'un esdeveniment increïble: Déu ha ressuscitat al qui va passar fent el bé i curant els oprimits pel diable. Veiem el moviment dels personatges: una dona, Maria Magdalena, que matina i cerca delerosa, que se'n torna corrents cap als seus germans, dos homes, Pere i Joan, que van amb la mateixa pressa al sepulcre, que veuen el seu interior buit, només les teles usades per a la sepultura... I l'Apòstol més jove, que "veié i cregué".

El que va veure no va ser a Crist ressuscitat, sinó un signe, un indicatiu, que podia tenir diverses interpretacions. Però que va ser entès per ells com una confirmació il·luminadora de missatges i paraules que el Mestre els havia dit: havia de morir i ressuscitar. Era l'Apòstol que sempre s'avançava, el primer, a reconèixer la

presència del Ressuscitat viu. Tenia els ulls, les orelles i el cor aptes per a la fe i l'amor.

Des de llavors ell mateix es converteix en signe, és a dir, testimoni. I amb ell una llarga cadena, una multitud, que veuen i creuen.

La llista de fets i signes que arriben fins a nosaltres és interminable. Des del fet mateix de l'existència de l'Església al llarg de més de dos mil anys assentada sobre la paraula i la vida de testimonis, passant pels més grans, que han donat la seva vida per la fe i l'amor del Ressuscitat. I les obres d'aquests mateixos testimonis, que als ulls de mirades netes i objectives constitueixen fites de plena humanitat. I la pròpia litúrgia, vertader testimoni vivent del Ressuscitat. I l'alegria, i la lluita diària a favor de totes les formes de vida, i la pregària; i l'esperança, que dinamitza la història i el vertader progrés.

Són realitats de la història, que per a alguns poden tenir moltes explicacions. Però que hi són i continuen cridant a la fe i a la vida.

El que hem vist i cregut és el triomf de l'amor, és a dir, no de qualsevol mena d'amor, sinó concretament de l'amor que va desenvolupar Jesús en la seva vida com a home entre nosaltres. Ell era el gran signe, el gran testimoni d'aquest amor. I una vegada ressuscitat s'apropa a cadascú, per diferents signes i crides, buscant la nostra resposta de fe. Llavors ens convertim en ressuscitats, que van proclamant la crida, la vocació a la fe, mitjançant signes visibles, testimoniats de vida i de paraula.

En això consisteix tota la nostra tasca i el nostre goig. Exposats, oferts, als ulls, les orelles i el cor de la gent. Qui veurà i creurà?

† **Agustí Cortés Soriano**  
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat